

בס"ד טו' אייר ה'תשפ"ו
הדלקת נרות - 19:02
צאת השבת - 19:54
רבנו תם - 20:45
שעון קיץ - מהלוח המדוייק של "אור החיים"
ע"פ "אופק תל אביב"

שְׁנֵה עֶשְׂרִים וְשֵׁשׁ - עלון מס' 1300
@ ביום שני לא אומרים תחנון במנחה.
@ ביום שלישי ל"ג בעומר - הילולת התנא הקדוש
ר' שמעון בר יוחאי זיע"א. לא אומרים תחנון.
@ ניתן להקדיש העלון לברכה, הצלחה או להבדיל לעיני.

אברהם יגל

לעיני בבאי מוסאי בן אברהם וזליכה ז"ל
לרפואת ולהצלחת כל עם ישראל ובכללם לאברהם יגל בן רעות נ"י

כפטידין: "זוהבתיים הלויים"
(יחזקאל מד')
השבת ל' לעומר,
פרקי אבות - פרק ז'

סגולה להשתתף בשיעורו בלויין
של הרה"ג יצחק יוסף שליט"א
בבית הכנסת "אוהל מועד"
במוצ"ש בשעה 21:30

פרשת אמור

מְעִינֵי הַפְּרִשָׁה:
דינים הנובעים מקדושת הכהנים.
פסולי חיתון של הכהנים.
פסולי מומים המקריבים.
טהרת מקריבי הקורבנות.
אוכלי הקורבנות.
המועדים וחגי ישראל.
דיני המנורה ולחם הפנים.
מעשה המגדף ועונשו.
"לְנִפְשֵׁי לֹא יִטְמָא בְעִמְיֹו" (כא - א)
אין לטמא את הנפש בעמעום ('בעמו' מלשון 'גחלים עמומות') ובקרירות. יש למנוע את דעיכתו של הניצוץ האלוקי בנפש האדם, אלא להלהיבו בלי הרף... (הה"ק רח"ה ז"ל מאלכסנדר).
"וְהָיָה אִשָּׁה בְּתוּלָיָהּ יִקְחָ"
הבעל הטורים אומר: "והוא" בגימטריה 18. כאשר יהיה גיגל 18 זמנו לקחת אשה. מה שמחזק את המשנה בפרקי אבות שכתוב בן 18 לחופה. ובהילים נאמר: "והוא כחתן יוצא מחופתו" "ח+י" מרמזות על גיל החופה, וחייב להינשא מפני שלפי הרמב"ם אם לא, אזי עובר על מצוות עשה מן התורה.
"אמור... ואמרת..."
ב' פעמים **"אמור"** 247X2=494 עולה פר"ו רב"ו, וקריאת הפרשה זו תוכל להיות סגולה טובה לבנים, וזהו להזהיר גדולים על הקטנים היינו להוליד ילדים קטנים חכמים ובונים.
"אמור אל הכהנים"
"אמור" אותיות **"מורא"** מקדש צריכים וחיובים לשמור... **"אמור"** אותיות **"רומא"**. כשם שברומא נאמר תהיה רומאי, כך בארץ ישראל תהיה יהודי המתנהג כבן תורה וצדיק, שנאמר "ועמך כולם צדיקים לעולם ירשו ארץ" וזהו ארץ ישראל.
"אִשָּׁה זֹנָה וְחִלְלָה לֹא יִקְחוּ"
מנין למדים שאדם ממשפחת **אזולאי** הוא כהן? השם אזולאי הוא ראשי תיבות: **אִשָּׁה זֹנָה וְחִלְלָה לֹא יִקְחוּ**.
"הכהן הגדול - מאחיו" (כ"א, י)
מתוך אחיו! כל גדולתו של הכהן היא בהיותו **המאחד לכלל ישראל**, בינם לבין עצמם ובינם לאביהם שבשמים.
(רבי מנחם מנדל מקרטוב)

מְעִינֵי הַפְּרִשָׁה:
"כֹּאשֶׁר יִהְיֶה מִיּוֹם בְּאֵדִים"
שעה שאדם הולך ומוצא חסרונות ומומים בזולת, סימן הוא - "כן ינתן בו", שהוא עצמו מלא מומים... **"כל הפוסל - במומו פוסל"!**
"וַיִּנְצְוּ בַּמַּחֲנֶה בֶן הַיִּשְׂרָאֵלִית וְאִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי..."
לא פרט הכתוב שם כל אחד מהם - **להורות שהיו שניהם פגומים**. כי כל היוצא לריב מהר, ודאי הוא שאינו מן האנשים הנודעים שבשם אלא מן הפחותים, אנשי בליעל, אנשים בלי שם.
"וְכֹלֹא תַחֲלִלְוּ... וְנִקְדְּשֵׁתִי בַתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲנִי ד'..."
אומר החפץ חיים: **יהודי הוא בבחינת חייל בדרגה גבוהה** אשר דרגותיו מראות **על קרבתו למלך** ולכן עליו להתנהג בצורה מכובדת ואם לא, חלילה הוא מחלל את שם המלך. מסופר על הח"ח שפעם היה ממחר לדרכו לנסוע מווילנא ובדרכו לא בית התיבות הוזמן ע"י אחד להשלים מנין עשרה למנחה בבית אבל. למרות שהיה נחוץ לדרכו וכבר התפלה מנחה, החליט להיכנס לבית האבל אע"פ שאיחר את הרכבת, **וזאת כדי למנוע חילול ה'**... (ב. בר דיין הי"ו)
"לְנִפְשֵׁי לֹא יִטְמָא בְעִמְיֹו" (כא - א)
אין לטמא את הנפש בעמעום ('בעמו' מלשון 'גחלים עמומות') ובקרירות. יש למנוע את דעיכתו של הניצוץ האלוקי בנפש האדם, **אלא להלהיבו בלי הרף...** (הה"ק רח"ה ז"ל מאלכסנדר).
"אֵלֶּה מִוְעֲדֵי ה' בְּקִרְיַת קֹדֶשׁ..."
בפרשת הבריאה מופיע שם אלוקים 35 פעמים, וכמספר זהו בדיוק מופיע שם ה' בפרשת המועדות. יחד מופיעים שני השמות 70 פעמים וזוהי מכפלת מספר הימים במספר המאורות שבהם נברא העולם. (בעשרה מאורות נברא העולם. (70=10x7))

פִּנְתַּי הַיְבֵּיִם וְהַפְּתָגְמִים

כָּל הַפּוֹסֵל בְּמוֹמוֹ פּוֹסֵל (קידושין ע"ו)
כל הפוסל במומו פוסל הוא ביטוי עברי מתקופת האמוראים שמיוחס לאמורא שמואל, שמשמעותו ההלכתית היא שאדם שאומר על חברו שיש לו פסול חיתון, יש לחשוש ולבדוק שאותו פסול יוחסין ישנו בו. ביטוי זה משמש באופן רווח במשמעות שמי שמתח ביקורת על חברו, לעיתים קרובות, נגוע בעצמו באותו פגם. תופעה זו מכונה בפסיכולוגיה השלכה.

כָּל הַפּוֹסֵל בְּמוֹמוֹ פּוֹסֵל (קידושין ע"ו)
כל הפוסל במומו פוסל הוא ביטוי עברי מתקופת האמוראים שמיוחס לאמורא שמואל, שמשמעותו ההלכתית היא שאדם שאומר על חברו שיש לו פסול חיתון, יש לחשוש ולבדוק שאותו פסול יוחסין ישנו בו. ביטוי זה משמש באופן רווח במשמעות שמי שמתח ביקורת על חברו, לעיתים קרובות, נגוע בעצמו באותו פגם. תופעה זו מכונה בפסיכולוגיה השלכה.

הִסְיָו מִכְּשׁוֹל מִדּוּק עֵמִי! העלון טעון גניזה. אין לעיין בעלון בשעת התפילה וקריאת התורה. במקום שיש עירוב, יש לטלטל ע"י קטן. ניתן להוריד את העלון באתרים הדתיים "לדעת", "חידושי", "דרשו": <http://ladaat.info/> <https://www.hidush.co.il/>

"אל תקרי הליכות אלא הלכות"

הילולת רשב"י - ל"ג בעומר

יום ל"ג בעומר הוא יום שבו מרבים בשמחה לכבוד רבי שמעון בר יוחאי זיע"א, והוא יום ההילולא. רצונו היה שישמחו ביום זה, ויש נוהגים לערוך לימוד בליל ל"ג בעומר במנין, וללמוד שבחי רשב"י המפוזרים בזהר ואדרא זוטא ומנהג יפה הוא. ויש נוהגים ללכת על קבר רשב"י במירון בל"ג בעומר, אבל **עדיף ללכת בזמן אחר, כי כיום אין הצניעות נשמרת במקום קדוש זה**, ורבות בנות שבאות בבגדי פריצות ופוגעות בקדושת המקום ומחטיאות את הרהבים, וגדול עוונן מנשוא. ומלבד זה יש נוהגים לשחוט שם בהמות ולאכול, מבלי לבדוק אם השוחט בקיא בהלכות שחיטה ובדיקת הבהמה, ואם הוא ירא שמים. וגם רבו המכשולים בענין הניקור מחלב דאורייתא שהוא איסור כרת, ולכן שומר נפשו ירחק מהם, וילך בזמן אחר.

תפילה

הגמרא ואמרת שיכול רבי שמעון בר יוחאי לפטור את כל העולם כולו מהדין. וכתוב בזהר הקדוש שתפלתם של יסני עפר אלו עושה רושם גדול בשמים (וזהר ת"כ דף ת"ז) והעולם מתקיים בזכותם. לכן אנחנו משתטחים על קברו ומבקשים ממנו **שיתפלל עלינו ועל עם ישראל כולו**.

לימוד

טוב ללמוד מתורת הצדיק ולהזכיר מעשיו על קברו (וזהר, זכור א'): ובמיוחד טוב לקרוא מהזהר הקדוש ליד קברו של הרשב"י ובנו, שעל פי הכתוב בזהר בזכות לימוד זה יצאו מהגלות ברחמים.

שמחה

כתב מהר"ח"ו בשער הכוונות, שיש להרבות ביום זה בשמחה, כמו שסיפר רבנו האר"י ז"ל, שכך היה רצונו של רשב"י שישמחו ביום זה. ועל כן טוב לשיר שיר קודש זה שחובר ע"י הרב שמעון לביא זצוק"ל שרמוזים בו סודות גדולים מענין הרשב"י זיע"א ובכללם שהיה כעין כהן גדול" שאוהב את עם ישראל, מוסר נפשו עליהם ויכול לכפר על כולם.

מערת הרשב"י

הגמרא מספרת שאליהו הנביא נמצא לעיתים בפתח מערתו של רשב"י. וכשבא רבי חיים בן עטר בעל אור החיים הקדוש לקבר הרשב"י הוא זחל על ארבעתיו במעלה ההר לגודל קדושת הרשב"י, אחר כך זכה להרגיש במקום ריח גן עדן בעת לימוד התורה שם. וכשבא רבי יוסף חיים בעל הבן איש חי זיע"א לארץ ישראל, עלה לציון הרשב"י ומרוב שמחה של קדושה חיבר במקום שיר קודש זה שיש בו שבחי הרשב"י וגודל כוחו לזמר עריצים ולהציל את כלל ישראל שיאמרו אותו בשמחה כתפילה ככוונה רבה.

צדקה

בשעה שאדם נמצא במקום קדוש זה, יש בכוחו להתעלות ולכן יפריש סכום כסף לצדקה, לשיבה או לבית הכנסת, או שיפריש כסף כדי שיקנה בו ספרי קודש לילדיו ויאמר: "הריני מפריש סכום כסף זה לזכות רבי שמעון בר יוחאי זיע"א. והריני מקבל על עצמי בלי נדר להתחזק בעבודת ה' יתברך ובמיוחד הריני מקבל על עצמי להניח תפילין יום יום, לשמור טהרת המשפחה, לשמור שבת כהלכתה, ללמוד תורה יום יום, לשלוח בניי לחינוך דתי, לשמור פי מלשון הרע ולהיזהר מכעס.

טעם ההדלקה

ימי הספירה ניתנו בכדי להאיר את החשיכה. אפשר לתת טעם לזה שמרביץ בנרות ועושה מדורות ביום זה, להורות שימי הספירה ניתנו בכדי להאיר את חשכות החומריות, ודבר המסוגל לזה הוא תורתו של רשב"י, ספר הזהר, ולכן מרבים בנרות בהילולא דיליה, וזה על דרך הכתובה כי אשב בחשך, ד' אור ל'. (איבא אבארה)

מכל מלמד" השכלתי

אור ואווירה בבית היהודי

בפרשתנו נאמר: "אמור אל הכהנים ואמרת" רש"י מביא: "להזהיר גדולים על הקטנים".

לכאורה יש קושי: הרי "אמירה" היא לשון רכה ונעימה, ואילו "אזהרה" נשמעת כמו דבר תקיף.

מסביר "הנועם אלימלך": "להזהיר" אינו רק להתריע, אלא גם מלשון **זוהר והארה - להאיר**.

כלומר, תפקידו הוא להאיר את הזמנים הקטנים מתוך הזמנים הגדולים.

לכל אחד מאיתנו יש **"ימים גדולים"** - ימים של שמחה, רוגע, אהבה בבית ותחושת נעימות.

אך יש גם **"ימים קטנים"** - ימים של לחץ, עייפות ואווירה פחות נעימה.

איך מתמודדים עם "הימים הקטנים"?

כאשר אנחנו נמצאים בימים טובים - לשים לב אליהם. "לצלם" במחשבה את הרגעים היפים ולשמור בלב את התחושות הטובות.

וכשמגיעים ימים פחות טובים - לא נשארים שם. נזכרים באותם רגעים טובים ומנסים להחזיר את האור שלהם הביתה.

והכל נעשה באמירה רכה, בנועם ובאווירה רגועה. כולנו מכירים בתים שנעים להיכנס אליהם.

יש בהם אור ושמחה.

ומגיד, יש בתים **שהאווירה בהם נבדה**.

מה עושה את ההבדל?

"זרקור האור על החושך"

כשיש בבית העצמה ונתינת במה לדברים חיוביים - נוצרת אוירה טובה לתחושה חיובית, אבל כשמציפים את נקודות המחלוקת - האור נחלש.

לכן, המפתח לבית מלא אור הוא:

לתת יותר, לכבד יותר, לדבר בנפות ולזכור את הרגעים הטובים כדי להאיר בהם את הרגעים הפחות טובים.

כך נזכה לבית של אור, אהבה ואווירה נעימה תמיד.

שבת שלום ומבורך!

הרב שלמה דויד הי"ו

יועץ זוגי ומלווה לצמיחה משותפת

הדלקת מדורות ונרות בל"ג בעומר

נפש האדם מאירה כנר וכשכולם מתאגדין והופכים לאיש אחד אז האור הוא גדול. ואפשר שעל זה רומז המנהג להדליק מדורות בל"ג בעומר, שכמו שמהצטרפות הנרות הרבים נלגד עיננו נוצרת מדורה המאירה למרחוק,

כך הכח שבאחדות, שבאבוקה הגדולה הזו להאיר את הלכבות ולבער את הרע מנפש האדם ומן העולם. בל"ג בעומר מצטרפים כולם במירון, מאות אלפים מכל שכבות האוכלוסייה במגוון הדעות, מתקבצים ומתאחדים

וכמדורה גדולה המדרכת מאלפי נרות, כך הנשמות, המאירות את העולם, באורם הרוחני.

זוהי הפגנה כנגד הפירוד והשנאה.

אורו של הזהר הקדוש!

סיפור מיוחד על אנשים מיוחדים

ביום הראשון, בשנת הלימודים החמישית, בבית ספר אחד, נכנסה המורה הגברת לביא לפתה, ומבלי משים, בירכה את תלמידיה: "שלום תלמידים, ברוכים תהיו בכיתה. דעו לכם כי אתם כולכם ילדיי, ואת כולכם אני אוהבת במידה שווה."

אך שקר היה זה, כי בשורה הראשונה, בספסל שבדיוק ממולה, ישב לו ילד שונה מכולם. בגדיו לא היו כה נקיים, וגם מקומטים, ונעליו מרופטות במקצת, ומבטו כנודד למקום אחר, בוודאי לא אליה, ואת הילד הזה, היא מייד לא כל כך אהבה בלשון המעטה.

כאשר ביומן הסתכלה, ואת שמות כל התלמידים קראה, והטיעמה את שמם בהגייה נכונה, את ישראל, זה שמו מלמלה בחופזה.

כמה שִמחה המורה, כשבדקה את עבודות הילדים מהחופשה הגדולה, וסימנה בעט כחול הערות כמו: כמה טוב, או כמה נפלא, אך דבר לא נתן לה את הריגוש ואת הרגשת העוצמה של "להיות מורה" כמו לכתוב בעט אדום במחברת של ישראל: לא כך זה היה, או אין זה נכון, ובסוף לכתוב בגדול את האות נון, שמשמעה נכשל. מאז בכל יום שלמדה בכיתה, לא כולם, למעט ישראל, בלשון המעטה, לא כל כך אהבה. יום אחד, כאשר היתה המורה, גברת לביא, צריכה לכתוב גיליונות הערכה ולרשום המלצות להמשך השנה, לקחה את הגיליונות של כל הילדים מהשנים שעברו, לעיון. את הגיליון של ישראל, היא שמה בסוף ואמרה בליבה, שזה לא יכול להיות מעניין, ומה כבר אפשר לדעת על הילד הזה שיושב בשורה הראשונה. הרי היא יודעת בהדיוק כי הילד הזה ייכשל, וחבל להוסיף עוד כל מילה...

היא עוברת על גיליונות כל התלמידים, ומהנהנת בראשה להסכמה, שאכן האבחנות בעבר, נעשו כהלכה. ולבסוף הגיעה לגיליון של אותו ישראל, והחלה לקרוא. המורה בשנה הראשונה כתבה: "ישראל הוא ילד מבריק וחכם, חבר של כולם, יודע כמעט כל דבר בעולם. ערני, מתעניין ושואל שאלות, שמתתן בכתה בכל נושא ושיחה. הישגיו בלימודים הם מעבר למצופה וציוניו לעילא ולעילא, הוא חלומה של כל מורה".

הנידה הגברת לביא בראשה בפליאה והמשיכה. המורה בשנה השנייה רשמה: "ישראל הוא ילד נבון, הוא מבין היטב את החומר הנלמד בכתה, אולם הוא מוטרד ממחלתה של אימו ומידי פעם כאילו ישנו אך איננו, אך עם זאת הוא משתדל שלא להחמיץ לימודים. הישגיו בלימודים טובים מאוד וציוניו מְבִייעי רצון". המורה בשנה השלישית כתבה בגיליון ההערכה: "ישראל, מאד חולמני בכתה. מותה של אימו, היה לו חוויה קשה ביותר, והוא טרם הצליח להתאושש ממנה, אך עם זאת, הוא משתדל ללמוד כמיטב יכולתו. חבל שאין זה מספיק. הוא לא משתתף בשיעורים ואינו יוצר קשר עם חברים. הישגיו בלימודים די דלים, וציוניו לא כל כך טובים". הפעם לא הנידה המורה הגברת לביא בראשה ומבלי להניד עפעף נטלה את הגיליון הבא, וקראה.

המורה בשנה הרביעית, כתבה: "ישראל הוא ילד מוזר, הוא יושב בכתה ובעצם הוא אינו עושה דבר. מחברותיו מקושקות למדי, ילקוטו אף פעם אינו מסודר. את שיעוריו הוא כמעט לא מכין ולפי הבחנתה, אין לו חברים. הישגיו בלימודים דלים, וציוניו נמוכים. ספק אם יוכל לקבל את תעודת הגמר בתום הלימודים. הבינה עתה, המורה הגברת לביא שבעצם היא טעתה, והחליטה שמאותו היום אין היא רוצה עוד ללמד, רוצה היא רק לחנך, להדריך, ולהקנות ערכים לאהבת הזולת.

מאותו היום בכל יום ניגשה אל ישראל, הביטה במחברתו, העירה לו בשקט ותיקנה את שגיאותיו ואם היה צריך, ביקשה ממנו להישאר איתה מעט להסביר לו שוב, עוד פעם אחת.

לקראת תום שנת הלימודים, כנהוג בבתי ספר רבים, הביאו הילדים מתנות למורים.

כולם הביאו מתנות עטופות במיטב העטיפות, וסרטים מסתלסלים, כדי להדגיש את המתנה שלהם. כולם חוץ מישראל. כולם צחקו לו כשהגיש את השי שלו עטוף בנייר אריזה מקומט שהביא מהמכולת.

המורה בצעקה חזקה היסתה את כולם. "מה קרה לכם? הרי המתנה הזו היא הטובה בעולם" (ועדיין אינה יודעת את תוכנה) ודממה בפתה. היא פותחת מכל המתנות דוקא את זו של ישראל, ומוציאה משם צמיד ישן, מעוטרת באבנים ירוקות מזויפות, חלקן אף חסרות, ובקבוק של בושם שחצי ממנו חסר.

היא קוראת לישראל ומבקשת ממנו שיענוד על ידה את הצמיד, ומתיזה על צווארה מעט מהבושם.

בצהריים, כשחזרה אל ביתה, על גרם המדרגות, מחוץ לדלת, הופתעה לראות את ישראל, מחכה לה.

כששאלה אותו, מה הוא עושה פה, אמר לה: "רציתי רק להודות לך על שהזכרת לי את אימי כשענדת את הצמיד שלה ולרגע קט אף הִדַפַת את ריחה".

חיכה המורה, הודתה לו על התשורה הנאה, ושלחה אותו הביתה.

סוף השנה הגיע, ישראל הצליח להתקדם והוא נקרא לבמה לקבלת תעודה הוקרה, כי סיים בהצטיינות במקום השלישי מכל השכבה.

לאחר מספר ימים, קיבלה המורה גברת לביא, מכתב ובו כתוב: "תודה על כל העזרה שעזרת לי. היית לי מורה נפלאה" על החתום: ישראל.

אחרי שלוש שנים בסוף הלימודים בבית הספר, ישראל קיבל תעודת הוקרה והצטיינות יתרה על הישגיו המרשימים בתקופת הלימודים.

המורה גברת לביא, קיבלה עוד מכתב ובו נאמר: "תודה לך מורתי על התמיכה והעידוד שנתת לי במשך כל השנה". על החתום: ישראל.

לאחר ארבע שנים נוספות, שוב קיבלה המורה מכתב ובו ישראל מספר לה על לימודיו בתיכון, וכיצד הצליח שוב לסיים ראשון, וכתב לה: "לא היתה לי עדיין מורה כמוך" ועל החתום: ישראל.

חלפו עוד ארבע שנים, ועוד מכתב הגיע, והפעם מהקולג'... פעם נוספת למדה המורה כי ישראל כרגיל הצטיין, וזכה במילגת לימודים והוסיף כי מורה כמוה, לא היתה לו.

שלוש שנים עברו. המכתב הבא שהגיע היה במעטפה מהאוניברסיטה, ובו נכתב: "מורים רבים לימדוני עם השנים, הביאוני להישגיי הנאים, גם אם הפעם התחרות היתה קשה כי היו כאן הרבה תלמידים מצטיינים, ולא נורא אם הפעם סיימתי רק שני, אך רוצה אני להגיד לך זאת, כי מורה כמוך לא היתה לי עוד, וכנראה שגם לא תוכל להיות. תודה לך על האמון שנתת בי ועל המאמצים שהשקעת בי, והראית לי את הדרך להצליח". החתימה הפעם היתה ארוכה מתמיד:

דוקטור ישראל...

מחנה המורה גברת לביא דמעה, והפעם כתבה לו תשובה: "לא ולא. התודה היא לך על הזכות שנתת לי להיות מורתך, שפקחת את עיני והראית לי כי עם מעט השקעה, התמורה היא גדולה, וניתן לשנות את מעט האדם, ואתה הוא זה ששיינת את נפשי, והפכת אותי

מלהיות סתם מורה, למחנכת.

ר' שמעון בר יוחאי זי"ע א

חי בדור השני שלאחר חורבן בית שני. במימו של רשב"י לא נראתה הקשת בענן, כי זכות רשב"י הגנה על כל הדור. היה תלמידו של ר' עקיבא ומיד לאחר שישאויו עזב את ביתו וגלה למקום תורה ללמוד בישיבתו של רבו ר' עקיבא. במשך 13 שנה למד שם. כשנאסר ר' עקיבא בבית האסורים, סיכן רשב"י את נפשו ונכנס לשם במסירות נפש כדי ללמוד תורה. כל זמן שישב רשב"י לפני ר' עקיבא הסתיר את מעלתו וגדולתו ואף אחד לא הכיר את כוחו חוץ מרבו. אמר לו: **"דיין, שאני ובוראך מכירים את כוחך"**!

פקדושתו העוצמת זכה רבי שמעון לקיים בשלמות את הוראת רבו **"ואהבת לרעך כמוך"** ולהשרישה בלב תלמידיו עד שתקנו את פגם תלמידי רבי עקיבא.

עלית למרים, שביה שב"ז

בפסוק זה נרמז שמו של התנא הקדוש רבי שמעון בן יוחאי, שכן **"שבי"** הם ראשי תיבות של שמעון בר יוחאי. ושמו **יוחאי** רמוז בפסוק **"כי לא תשכח מפי זרעו"**, שבזכות הזהר הקדוש המיוחס לו, ביטל את שכחת התורה מישראל.

"בניך כשתילי זתים" - חינוך

לקראת ל"ג בעומר יש ללמד ולהנחות את הילדים בכללי הבטיחות במדורה:

- א. יש לנעול נעליים סגורות וללבוש מכנסיים ארוכים וחולצה מתאימה להגנה על הגוף מפני גיצים וגחלים וכן מעקיצות זוחלים ושרצים ארסיים הנמשכים אל חום המדורה.
- ב. הבערת המדורה תיעשה על ידי האחראי בלבד. יש להזהיר מפני סמרים חלודים ומוזוהמים המחוברים למשטחי עץ והעולים לגגוע במשתפתים.
- ג. אסור להבעיר אש באמצעות חומרים דליקים כגון בנון, נפט וכדומה. אין להחזיקים בקרבת המדורה.
- ד. אסור להשליך למדורה מכלים ריקים מכל סוג, חזיזים, קליעי נשק או עץ צבוע בצבעי שמן. כמו כן אין להתיז דלק על אש בוערת.
- ה. הוספת עצים וקרשים ללבווי המדורה תיעשה על ידי האחראי, תוך שמירה על כללי הבטיחות.
- ו. יש להחזיק בקרבת המדורה אמצעי כיבוי כמו מים וחול למקרה של התפשטות השריפה.
- ז. בסיום האירוע יש לוודא כיבוי מוחלט של המדורה בעזרת חול או מים.

כל הישועות והברכות שלישות
 כל הישועות והברכות שלישות
 כל הישועות והברכות שלישות
 כל הישועות והברכות שלישות

רפואה שלימה
 רפואה שלימה
 רפואה שלימה
 רפואה שלימה

סרכה אהרן
 סרכה אהרן
 סרכה אהרן
 סרכה אהרן

סרכה אהרן
 סרכה אהרן
 סרכה אהרן
 סרכה אהרן

שלושים שנה משדרים
 שלושים שנה משדרים
 שלושים שנה משדרים
 שלושים שנה משדרים

רפואה שלימה
 רפואה שלימה
 רפואה שלימה
 רפואה שלימה

סרכה אהרן
 סרכה אהרן
 סרכה אהרן
 סרכה אהרן

סרכה אהרן
 סרכה אהרן
 סרכה אהרן
 סרכה אהרן

סרכה אהרן
 סרכה אהרן
 סרכה אהרן
 סרכה אהרן

כל הישועות והברכות
 כל הישועות והברכות
 כל הישועות והברכות
 כל הישועות והברכות

לע"נ הצנועה והעניו
 לע"נ הצנועה והעניו
 לע"נ הצנועה והעניו
 לע"נ הצנועה והעניו

לע"נ הצנועה והעניו
 לע"נ הצנועה והעניו
 לע"נ הצנועה והעניו
 לע"נ הצנועה והעניו

במלת שנה לפטירת
 במלת שנה לפטירת
 במלת שנה לפטירת
 במלת שנה לפטירת

סרכה אהרן
 סרכה אהרן
 סרכה אהרן
 סרכה אהרן

יחזק ולידה הרניו
 יחזק ולידה הרניו
 יחזק ולידה הרניו
 יחזק ולידה הרניו

שבת שלום ומבורך

לע"נ הצנועה והעניו
 לע"נ הצנועה והעניו
 לע"נ הצנועה והעניו
 לע"נ הצנועה והעניו

לע"נ הצנועה והעניו
 לע"נ הצנועה והעניו
 לע"נ הצנועה והעניו
 לע"נ הצנועה והעניו

לע"נ הצנועה והעניו
 לע"נ הצנועה והעניו
 לע"נ הצנועה והעניו
 לע"נ הצנועה והעניו

לע"נ הצנועה והעניו
 לע"נ הצנועה והעניו
 לע"נ הצנועה והעניו
 לע"נ הצנועה והעניו

לע"נ הצנועה והעניו
 לע"נ הצנועה והעניו
 לע"נ הצנועה והעניו
 לע"נ הצנועה והעניו